

*Himlen
tillhör de
taklösa*

Tetta Noland

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN: 978-91-89773-08-0

© Tetta Nolander, 2023
www.tettanolander.se

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsbild: Bildkollage Kathleen Graphic Design
Foto omslag och sidan 269: Eve fotografi
Grafisk form: Kathleen Graphic Design
www.kathleen.se

Tryck: ScandBook, Sverige, 2023
www.scandbook.com

Himlen *tillhör de taklösa*

Tetta Noland

Innehåll

Förord	13
--------------	----

DEL 1 – HÄNDELSER GENOM LIVET

Sanningen är inte min väg	19
Genom ett litet nålsöga	23
Kärlek är ett transportband mellan våra världar ...	31
Jag sökte min dröm och mitt värde	35
Möter åter kärleken	41
Jordiska förluster	45
Jag fasar ut den gamla yrkesidentiteten	57
I spåren av sjukdom	63
Mellan mörker och ljus	73
Lotsen	79
Philomena	83
En olycka kommer sällan ensam	87
Inspiration är en direktkanal till det gudomliga ...	91
Gestalter, varelser och väsen från andra dimensioner	97
Ett axplock av händelser	105
Solen, min nya vän	121
Stigmatisering	127
Bubblorna som upplöser allt det fysiska	133
Ufo	135
Healingmetoder	145
Hur ser min egen styrka ut?	159
Det vita ljuset	161
Ombergs och Ommas magi	175
Ommas inre vandring	185

DEL 2 – DET SOM ÄR OCH SKA BLI

Med ödmjuka steg mot framtiden	209
Att leva är att uppleva	215
Frekvenser och helande	221
Ledarskap och självledarskap	227
En mentor i boklig form	231
Reflektioner i sinnevärlden	237
Resan hem	245
Året Här och Nu	251

APPENDIX

En jordande meditation eller inre sanning	261
Min bön	264
Orden jag gav Ureliden	265
All kärlek till denna kvinna	266
Personligt budskap till dig	268

”Ge upp mina ord om du inte kan ta dem till dig.
Ta mina ord om dessa skapar rörelse i ditt bröst.
De orden är inte mina.
De tillägnas dig.”

Lotsen

”Det finns två sätt att se på livet.
Ett är att tro att mirakel inte existerar,
det andra att tro att allt är ett mirakel.”

Albert Einstein

Förord

Sedan barndomen har jag kunnat förnimma saker som legat i det fördolda för andra. Mina upplevelser har haft stor påverkan på mig under hela mitt liv. De har starkt påverkat mina värderingar. De har varit avgörande för många av de val jag gjort och är fullkomligt avgörande för de val jag gör från denna dag, genom denna turbulenta tid i människans historia. Upplevelserna av liv från en annan dimension har fått mig att både söka samt närma mig svaret på frågan om vem jag egentligen är. Det svar jag anar får mig att välja hjärtats väg oavsett hur den vägen ser ut.

Hela mitt liv har jag längtat och sökt kärleken och de kärleksfulla sammanhangen. Många är de gånger då jag har misslyckats och mitt hjärta har frusit till is. Min längtan har både stelnat och krackelerat.

Vid flertalet av dessa tillfällen har mina vänner från himlen lösgjort sig ur skuggorna och kommit till min undsättning. Ibland i form av rent fysiska fenomen som jag har kunnat se som en bekräftelse på deras närvaro. Andra gånger har de sänt sin kärlek genom att transparent bryta slöjan mellan våra världar och endast låtit mig ana deras närhet. Tilliten har då fått provas men samtidigt utvecklas.

Mina upplevelser med vännerna från skyarna och dimensionerna har gett mig ett liv som inte liknar många andras. Ofta har jag känt mig ensam med mina oförklarliga upplevelser. Mitt mänskliga sammanhang har ofta lämnat mig utanför men med dessa vänner har jag alltid rest mig på nio och fortsatt mitt liv med ett hjärta fyllt av ödmjukhet och tacksamhet.

Den sanning jag presenterar här kommer från livets djupaste lager. Där det mystiska och obegripliga bor. Det mystiska som i sina starkaste ögonblick kan kännas lika fysiskt som en käftsmäll men som i andra stunder endast låter sig anas och då är lika lättfångad som den egna skuggan. Skönjbar men flyktig.

Jag vet att min längtan efter förståelse och inre fördjupning alltid kommer få vandra sin ensamma väg tills den en dag slår sin panna mot den Stora Själens Vål där vet jag att jag endast kan ödmjuka mig, gå ned på knä och ställa frågan om vad jag kan hjälpa till med. Vad kan jag ge tillbaka? När min bägare är full behöver jag låta dess droppar falla där torkan är som värst eller där nöden är som störst.

Jag har valt att dela med mig av ett axplock av de upplevelser som starkt påverkat mig och fått mig att förundras över den jordiska tillvaro jag landat i. Jag skriver inte för att övertyga någon om min sanning. Jag skriver för dig som vågar tro på en värld bortom denna fysiska verklighet. Som kan se det jag berättar om som en bekräftelse på egna upplevelser.

Tetta

Mars 2023

Del 1

Händelser genom livet

Denna del är upplevelsebaserad och ger en inblick i det jag varit med om. Jag kommer att lämna dig utan förklaringar till det upplevda. Jag bjuder var och en att själv fundera eller spekulera.

Sanningen är inte min väg

MIN VÄG ÄR SÖKANDETS VÄG ...

”Om din intention är att beskriva sanningen, gör då det med enkelhet och lämna elegans åt sömmerskan.” Så uttryckte sig Albert Einstein om sanningen. Som jag tolkar honom kan man genast utesluta försöken att beskriva det som är nästintill omöjligt för förståndet att greppa. Hur kan man ens närma sig en förklaring på det som upplevs bortom allt det vi lär oss i skolan? Vi är från den allra första stunden av vårt liv omgivna av experter inom ditten och datten som hjälper oss att förstå att ingenting kan existera, eller ges epitetet sanning, om det inte går att väga och mäta eller om det inte rör sig mellan de parametrar som utgör ramen för den bedrivna forskningen.

När jag nu ska skriva ned mina abstrakta upplevelser känns det som att jag behöver väga mina ord på guldvåg. Jag kommer från en värld där den evidensbaserade sanningen är den enda man kan ta i beaktande. Som sjuksköterska och senare chef inom psykiatrien valde jag att under många år sätta munkavle på mig själv.

Människor med mina upplevelser kunde psykiatrien sätta en diagnos på. Att se och höra något man inte fysiskt kan ta på eller bekräfta kan vara lika med en hjärna som skapar hallucinogena inre bilder och upplevelser.

Men nu är jag på en plats i livet där jag inte längre behöver förhålla mig till andra människors tyckande och tänkande runt min person. Därför väljer jag att berätta om det märkliga och obegripliga som varit

en följeslagare och ett naturligt inslag i mitt liv. Jag väljer att vara den människa som jag själv önskade finna i en tid när jag behövde bekräftelse på mina upplevelser.

I denna polariserade värld kommer jag nu att lägga ved på den brasa som brinner för förståelsen av det oförklarliga. Min tro eller ”sanning” är, precis som din sanning, egentligen ingen sanning alls. Sanningen är inte statisk. Det finns ingen sanning som kan rymma allas hopp, tro, vilja och föreställningsvärld. Det finns ingen sanning som klarar att hårbärgera all forskning, vetenskap eller beprövad erfarenhet. Det finns alltid något mer att lägga till sanningen. En ny infallsvinkel eller ett nytt perspektiv.

Sanningen rör sig och dansar mellan de olika referenser man väljer att mäta och väga sina tolkningar emot. Ju mer jag fördjupar mig i olika ämnen desto mer märker jag hur sanningen rör sig med mig i det nya som upptäcks.

Sanningens minsta beståndsdel är en tolkning, endast och alltid en tolkning. En tolkning av det jag väljer att tro på. Av det jag väljer att se och ta till mig.

Du har tolkningsföretråde på din sanning. Jag har tolkningsföretråde på min.

Så sanningen kan aldrig vara något annat än en vag presentation av mig själv och mina upplevelser. Den är en vibration jag lever mer än en kamp för att övertyga världen om min tillfälliga tolkning.

Vi går alla samma väg mot visshet och kunskap. Vår vandring går bara i olika takt.

Jag bär det i minnet på min vandring mot förklaringsens berg.

Mina tankar har oräkneliga gånger under livet snurrat runt kring varför jag kom ned just till den här kroppen, den här platsen, till detta fysiska liv. Lika många gånger har mina tankar endast landat i ännu ett frågetecken.

Frågorna har varit så många att de stockat sig i bröstet. De har radat upp sig som små tennsoldater bakom tungans band, men svaren har lyst med sin frånvaro.

Jag har med tiden slutat förvänta mig svar på det obegripliga. Om jag vill närma mig det mystiska behöver jag välja bort kravet att förstå allt. Dit kommer jag aldrig. Livet kommer aldrig att låta sig avmystifieras.

Även om någon aldrig upplevt något paranormalt själv så betyder det inte att det inte finns. Det berättar bara att den människan inte upplevt det eller att den människan väljer att inte tro på det hon upplevt. Hennes rationella hjärna har förmodligen klivit in för att vidmakthålla den sinnebild av verkligheten som hon vill och kan greppa.

Jag kommer inte ägna stor tid åt att försöka förklara vad det är jag upplever. Att berätta om det abstrakta får räcka här och nu. För det var ju just det där med sanningen. Vem vet hur och vad det är som interagerar med oss och hur det fungerar? Jag väljer att se och tro på mina upplevelser oavsett hur, vad och varför.

Ingen kyrka kan bära min tro. Min tro finner inte sin plats i dogmernas vimmel. Jag följer inga läror, ledare eller experter. Andras sanningar är inte min väg. Sökandet är min väg.

I min föreställningsvärld kan jag inte nå sanningen i min mänskliga gestalt. Sanningen är mer komplex än jag kan gripa tag om. Sanningar upplöses likt en dimma och tvingar mig att ställa frågorna gång på gångalternativt omformulera dem. Ofta mynnar svaren ut i en ny följdfråga. Av det skälet behöver jag lämna de sanningar som fjärrar mig från essensen av det jag just nu behöver förstå.

De svar jag söker och talar om bär den existentiella valören. Vad är meningen med mitt liv? Vem är jag? Vad är jag? Vad är livet? Vad gör jag här? Vad kom jag hit för att göra? Dessa frågor är exempel på de existentiella frågor som famlar efter svaren inom mig. Djuplodande och genomgripande frågor som är större än livet självt.

Vad skulle bli kvar av mig om jag frånsäger mig min förmåga att själv reflektera och göra min tolkning av det jag är och upplever? Det är ju via mina sinnen livet möter upp mig. Jag upplever. Jag tror. Jag landar i djup vördnad och tacksamhet. När jag skriver bär jag i minnet att aldrig försöka övertyga någon om att det jag skriver skulle vara en sanning.

Var och en av oss har sin egen resa att göra. Sina sanningar att upptäcka.

I mitt väsen vilar sanningen om mig och mitt liv. Min tro kan aldrig bli något annat än min tro. Din tro kan aldrig bli något annat än din tro. Så måste det få vara.

Genom ett litet nålsöga

Genom ett litet nålsöga – ja, så antrar vi världen. Via en liten port, eller portal, lämnar vi den eteriska domänen. Vi skjuter oss ut från den himmelska sfären för att landa och ta form i den fysiska realiteten. Skapelset som jag väljer att kalla den. Vår fysiska form i rummet och tiden.

Livet i den fysiska realiteten är starkt sammankopplat med just tiden. Detta trots att tiden egentligen endast är en illusion. ”Din tid är det sammanlagda värdet av din eviga själ.” Så fick jag tiden beskriven från den källa jag kallar Lotsen. Jag berättar mer om denna källa längre fram i min berättelse.

Oavsett hur långt livet blir i den specifika inkarnationen så kan livet inte räknas i något annat än i de erfarenheter och i det lärande som blivit utkomsten av det genomlevda.

Jag sitter uppkrupen i soffan i vårt vardagsrum i det nybyggda huset. Huset vi byggde ett kvarter ifrån mitt barndomshem. Platsen som bär mina tidiga minnen men även den plats jag lovade mig själv att aldrig återvända till. Mitt tjugoåriga jag bestämde det när jag flyttade till grannstaden. Nu har fyrtio år passerat och idag tänker jag att det här huset ska vara det som omhuldar mig resterande tiden av mitt jordeliv. I en meditation fick jag till mig att det är här jag är starkast sammankopplad med Moder Jord. Det skulle bli en viktig komponent genom de resterande levnadsdagarna.

Jag fann ett lite kantstött fotoalbum och började bläddra i det. Minnen strömmar till mig i takt med att min blick vandrar över de svartvita

bilderna. Ett foto visade en bild av mig som barn. Mina ben var bara under den blårandiga klänningen. Klänningen hade ränder på bredden i olika blå nyanser och skärningen var typiskt 60-tal. Lite Twiggy-känsla så där. Minns att jag kände mig fin när jag bar mina vita lågskor till klänningen.

Jag kom ihåg just det här tillfället och såg för min inre syn hur jag sprang runt i trädgården med blicken riktad mot himlen. Känslan i mig var frihet och bekymmerslöshet. Så oförstörd jag var i min tro på det goda där och då. Möjligheterna var uppradade som ett pärlband i handen. Det var bara att välja den pärla som såg vackrast ut i varje ögonblick.

Ett annat foto i albumet fick mig att minnas ett ögonblick som kom att prägla min självbild under hela mitt liv. En äldre kusin gifter sig. Bröllopsmiddagen intogs hemma hos mormor. Jag såg på fotot hur de satt i mormors vardagsrum runt hennes fina matsalsbord. Den de valde som brudnäbb var släktens söta och änglalika flicka. Den söta var en jämngammal kusin. Hennes hår var blont och lockigt. Hennes ögon var blå som himlen själv. Minns hennes mun som ofta leende. Hon gjorde sig onekligen bra som brudnäbb. Bröllopsbilderna skulle bli extra fina med henne på plats. Det visste jag med säkerhet. Själv minns jag att jag smög mig ned till mormors hus som låg på andra sidan gatan. Kikade försiktigt in på bröllopfesten genom fönstret. Jag såg dem prata, skratta och ha en mysig gemenskap. Deras kläder var så fina. Utanför gemenskapen stod jag med lite skrubbsåriga knän och röda trätofflor.

Där planterades ett av de tidigaste minnena av att vara den fula. Den som inte kunde nå upp till samma värde som min vackra kusin, eller andra vackra för den delen. Kände mig som trollet man funnit under stenen i den djupaste skogen. Trots känslan av att ha blivit ratad kände jag inte att jag var arg på mina kusiner för deras val eller skönhet. De var båda två fina människor som jag på riktigt tyckte om.

Under en lång rad av år skulle jag komma att bära den här känslan. Vuxenlivet byggde sina år på en grund av det jag upplevde under barn- och ungdomen. De tidiga åren var den plattform jag utgick ifrån i mitt

mänskliga bygge. I forlandet av min människa. Det jag inte visste då var att det skulle komma in ansvar och allvar och grusade drömmar. Det oändliga pärlbandet av möjligheter skulle med tiden försvinna bakom höga hinder och till synes omöjliga förutsättningar.

Vilken tur att jag ändå till slut skulle förstå att dessa hinder ofta var byggda av egna antaganden och skapade med rädslan som byggmaterial.

Jag slöt mina ögon, fortfarande med fotot i min hand. För min inre syn omslöt jag den lilla flickan med min varmaste och mest kärleksfulla famn. Den där flickan var värd så mycket kärlek. Jag viskade orden om hur fin hon var in i hennes öra. På hennes böjda nacke placerade jag mina kyssar som bekräftade orden jag förmedlade. Jag visste att det aldrig var för sent att läka det som gått sönder.

Redan som liten upplevde jag en värld jag inte hörde andra människor relatera till. Jag uppfattade närvaron av varelser som andra inte kunde se. Under en ganska lång period runt fyra–fem års ålder brukade jag stänga in mig i mina föräldrars sovrum för att vara säker på att få vara helt för mig själv. Där gjorde jag en övning som tog mig in i ett förändrat medvetandetillstånd.

Jag utgick från de streck som hörnet av rummet utgjorde. Två golvstreck samt det uppåtgående strecket där de två olika sidorna av väggarna förenades. Punkten där de tre strecken möttes blev en fokuspunkt. Jag kröp långsamt genom rummet in mot hörnet. Blicken var helt fokuserad på platsen nere vid golvet som utgjorde hörnet. När jag kom så nära fokuspunkten att mitt ansikte snuddade vid väggen var jag redan inne i ett förändrat medvetandetillstånd, eller ett transtillstånd. Där stannade jag kvar så länge jag behövde det. Mitt unga sinne fylldes av en stillhet som gränsade till tomhet. Närheten till mitt sanna ursprung var på ett ögonblick där.

Jag sökte ofta upp det här tillståndet.

Himlen

tillhör de taklösa

Vill du följa med på en resa genom portalerna som sammankopplar dimensionerna? Bär du själv på tankar eller upplevelser av det slag som mer kan anas än beskrivas? Kanske finner du en länk till dina funderingar via författarens generösa beskrivningar av de andliga mötena och situationerna.

Författaren lever sitt liv med en fot i vardera världen. Den ena är den fysiska och vardagliga där livets olika glädjeämnen, behov och måsten blir tillgodosedda. Den andra är en andlig, mystisk, märklig värld som ger henne upplevelser hon fram till nu valt att vara tyst om.

I arbetet som sjuksköterska och senare chef inom vård och omsorg slöt hon länge sina läppar om upplevelserna. Detta för att inte störa de rationella sammanhangen hon var verksam i. Nu har hon tagit av sig både hängslen och livrem samt kapat säkerhetsbältet och delar oavkortat med sig av sina resor i den andliga sfären. Hennes upplevelser i den världen har skapat kontaktytor till vänner från olika dimensioner, vilka har gett handfast och konkret hjälp till hennes liv.

Välkommen att för en stund dela livsutrymme med det mystiska och magiska!

